

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 398/2019-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. februára 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) v konaní o prijatej ústavnej sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Jana Štulrajterová, s. r. o, Gajova 13, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Jana Štulrajterová, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 170/2011 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 56/2017 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 170/2011 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 56/2017 porušené boli.

2. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 300 € (slovom tristo eur), ktoré sú mu Okresný súd Bratislava I a Krajský súd v Bratislave p o v i n n é zaplatiť spoločne a nerozdielne do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava I a Krajský súd v Bratislave s ú p o v i n n é spoločne a nerozdielne uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 415,51 € (slovom štyristopätnásť eur a päťdesiatjeden centov) na účet Advokátskej kancelárie Jana Štulrajterová, s. r. o, Gajova 13, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ústavnej s'ťažnosti vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a s'ťažnostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 398/2019-14 z 26. septembra 2019 prijal na ďalšie konanie ústavnú s'ťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „s'ťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 170/2011 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 56/2017 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z ústavnej s'ťažnosti a jej príloh vyplýva, že s'ťažovateľ sa žalobou z 24. novembra 2011 domáhal proti žalovanému zaplata sumy 1 068,31 € s príslušenstvom z titulu

náhrady škody z utrpeného pracovného úrazu. O tejto žalobe rozhodol okresný súd rozsudkom 11. augusta 2016 tak, že ju zamietol. Sťažovateľ podal 4. októbra 2016 prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd 15. mája 2019 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil. Napadnuté konanie ku dňu podania ústavnej sťažnosti stále nie je právoplatne skončené, keďže okresný súd dosiaľ nerozhodol o trovách konania.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej konanie o trovách konania tvorí neoddeliteľnú súčasť konania a je potrebné posudzovať prieťahy v konaní v celom tomto časovom trvaní súdneho konania. Sťažovateľ dal do pozornosti prípad Čičmanec proti Slovenskej republike, kde po odmietnutí ústavnej sťažnosti ústavným súdom doručenej po meritórnom rozhodnutí a v čase rozhodovania o trovách konania ESLP konštatoval, že prístup ústavného súdu bol formalistický a obsahovo nezlučiteľný s prístupom ESLP preskúmať celkovú dĺžku konania. Dňa 23. januára 2019 podal predsedovi krajského súdu sťažnosť na prieťahy v konaní, ktorý ju vo svojej odpovedi z 8. februára 2019 vyhodnotil ako dôvodnú a priznal, že v konaní došlo k zbytočným prieťahom.

4. Podľa názoru sťažovateľa nešlo o skutkovo a právne zložitý spor, ale išlo skôr o jednoduchší spor, a preto nie sú naplnené predpoklady právnej alebo skutkovej zložitosti veci, ktoré by odôvodňovali zdĺhavé rozhodovanie všeobecných súdov. Krajský súd rozhodol vo veci len na základe obsahu spisu bez potreby ďalšieho dokazovania, čo podľa sťažovateľa nenasvedčuje zložitosti veci, skôr naopak.

5. Sťažovateľ sa domnieva, že namietané prieťahy v súdnom konaní neboli spôsobené jeho správaním a tieto prieťahy je možné pričítať konaniu, resp. nečinnosti všeobecného súdu v prejednávanej veci, čo v tomto konaní nie je sporné. Existenciu prieťahov v konaní napokon potvrdil aj samotný krajský súd. Následkom tohto konania celková dĺžka konania na oboch inštanciách nie je v súlade s požiadavkami na rozhodnutie vo veci v primeranej lehote.

6. Vzhľadom na uvedenú menšiu skutkovú a právnu zložitost' prejednávanej veci považuje sťažovateľ dobu nečinnosti súdov za tak zjavne neprimerane dlhú, že v konaní nedošlo k naplneniu zmyslu súdnej ochrany v civilnom súdnom konaní, t. j. k poskytnutiu právnej ochrany v primeranom čase. Skutočnosti uvedené v tejto ústavnej sťažnosti podľa názoru sťažovateľa odôvodňujú záver, že v konaní došlo k priet'ahom, a tým aj k porušeniu ním označených práv.

7. Na základe uvedenej sťažnostnej argumentácie sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vyslovil porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prerokovanie záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach. Zároveň žiadal o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 2 000 € a uplatnil si aj úhradu trov konania.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

8. Po prijatí časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k ústavnej sťažnosti a zároveň oznámil, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predseda okresného súdu v prípise sp. zn. 1 SprV 454/2019 z 15. októbra 2019 oznámil, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, a k veci v podstatnom uviedol:

«Po oboznámení sa s obsahom sťažnosti a preštudovaní spisového materiálu sp. zn. 7 C 170/2011 sa mi podaná sťažnosť vo vzťahu k postupu tunajšieho súdu, voči ktorému som oprávnený sa vyjadriť, javí ako nedôvodná.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v prevažnej miere namieta nečinnosť Krajského súdu v Bratislave pri jeho rozhodovaní o odvolaní žalobcu (sťažovateľa) proti rozsudku tunajšieho súdu č.k. 7C/170/2011-230 zo dňa 11.08.2016. Považujem za potrebné poukázať na to, že vo vzťahu ku konaniu na tunajšom súde sťažovateľ namieta jedine celkovú dĺžku konania. Sťažovateľ v sťažnosti netvrdí žiadne konkrétne obdobie, resp. obdobia nečinnosti tunajšieho súdu, nenamieta postup tunajšieho súdu, ani neuvádza čím

zo strany tunajšieho súdu došlo k porušeniu jeho v s'ťažnosti namietaných práv. V žiadnom prípade nemožno súhlasiť so závermi s'ťažovateľa (v bode 2.2 s'ťažnosti), keď s tvrdeným obdobím nečinnosti Krajského súdu...bezprostredne spája ako jeho následok i vznik nečinnosti tunajšieho súdu, pričom za potvrdenie existencie takejto nečinnosti označuje vybavenie s'ťažnosti zo strany predsedu Krajského súdu.. Podľa môjho názoru je pri posudzovaní vplyvu na celkovú dĺžku konania jednoznačne potrebné odlišiť konanie na tunajšom súde a konanie na odvolacom súde. Rovnako, je tiež potrebné vymedziť, že konštatovanie dôvodnosti s'ťažnosti na priedaň súdu sa vzťahuje na posudzované konanie príslušného, s'ťažnosť vybavujúceho, (odvolacieho) súdu. Poukazujem na to, že konanie sp. zn. 7C/170/2011 je právoplatne skončené. Tunajší súd vo veci samej rozhodol dňa 11.08.2016. Rozsudok č.k. 7C/170/2011-230 zo dňa 11.08.2016 v znení opravného uznesenia č.k. 7C/170/2011-252 zo dňa 12.12.2016, nadobudol právoplatnosť dňa 15.05.2019, a to v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 14Co/56/2017-261 zo dňa 26.03.2019, ktorým potvrdil rozsudok tunajšieho súdu a žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.. Poukazujem tiež na to, tunajším súdom bolo rozhodnuté aj v „zostávajúcej časti konania ktorou bolo rozhodnutie o náhrade trov konania pred tunajším súdom. Uznesením č.k. 7C/170/2011-271 zo dňa 29.10.2019 tunajší súd nepriznal náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie. Mám za to, že tunajší súd vo veci sp. zn. 7 C 170/2011 konal bez zbytočných priedaňov...“..

Poukazujem na to, že konanie sp. zn. 7C/170/2011 je právoplatne skončené. Tunajší súd vo veci samej rozhodol dňa 11.08.2016. Rozsudok č.k. 7C/170/2011-230 zo dňa 11.08.2016 v znení opravného uznesenia č.k. 7C/170/2011-252 zo dňa 12.12.2016, nadobudol právoplatnosť dňa 15.05.2019, a to v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 14Co/56/2017-261 zo dňa 26.03.2019, ktorým potvrdil rozsudok tunajšieho súdu a žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.. Poukazujem tiež na to, tunajším súdom bolo rozhodnuté aj v „zostávajúcej časti konania“, ktorou bolo rozhodnutie o náhrade trov konania pred tunajším súdom. Uznesením č.k. 7C/170/2011-271 zo dňa 29.10.2019 tunajší súd nepriznal náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie. Mám za to, že tunajší súd vo veci sp. zn. 7 C 170/2011 konal bez zbytočných priedaňov. Odkazujem na priložené vyjadrenie zákonnej sudkyne, ako aj na obsah spisu sp. zn. 7 C 170/2011.

Čo sa týka celkovej dĺžky konania, ako je už naznačené vyššie, dovoľm si poukázať na skutočnosť, že spis sp. zn. 7 C 170/2011 sa v období od 17.03.2017 do 02.05.2019 nachádzal na Krajskom súde v Bratislave, ktorému bol tunajším súdom predložený na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku, avšak, nie som oprávnený hodnotiť postup Krajského súdu... z hľadiska prieťahov v konaní.

Celková dĺžka konania bola ovplyvnená aj rozhodovaním o procesných návrhoch žalobcu (sťažovateľa). Sťažovateľ v priebehu konania tri krát požiadal o zmenu žaloby, tiež podal návrh na zámenu účastníka konania. Je nepochybné, že účastník konania je oprávnený využívať zákonom ustanovené prostriedky na obhajovanie svojich práv, avšak predĺženie konania v dôsledku úkonov súdu vykonaných v dôsledku procesných návrhov účastníkov konania, nemožno pričítať na ťarchu konajúceho súdu. Na celkovú dĺžku mali vplyv i dve odročenia pojednávania, raz na žiadosť žalobcu a raz na žiadosť žalovaného.

Okrem toho, že sťažovateľ v predmetnej ústavnej sťažnosti nenamieta nečinnosť či neefektívnu činnosť tunajšieho súdu, si dovoľm poukázať aj na skutočnosť, že sťažovateľ ani v priebehu konania nepodal sťažnosť na prieťahy tunajšieho súdu, ani inak nenamietal nečinnosť tunajšieho súdu, či konanie tunajšieho súdu neurgoval. V prípade konštatovania nečinnosti tunajšieho súdu, či priamo vzniku prieťahov tunajšieho súdu, by uvedená skutočnosť mala význam, pretože sťažovateľ svoje namietané práva stratil, nakoľko si ich v zmysle zásady „vigilantibus iuris“ nedostatočne strážil (poukazujem na podobný názor v Náleze Ústavného súdu... sp. zn. III. ÚS 564/2015).

Sťažovateľom namietanú výšku finančného zadosťučinenia 2.000 EUR považujem za neprimeranú. Samotný nárok sťažovateľa na finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania, ktorý žiada od tunajšieho súdu a Krajského súdu v Bratislave spoločne a nerozdielne, považujem za neurčitý. Mám zato, že v danom prípade mal sťažovateľ svoje nároky voči tunajšiemu súdu priamo špecifikovať, okrem toho aj náležite zdôvodniť, k čomu podľa môjho názoru nedošlo. Napriek tomu poukazujem na to, že výška požadovaného finančného zadosťučinenia prekračuje výšku nároku sťažovateľa neúspešne uplatneného v konaní (istina 1.068 EUR s príslušenstvom po treťom rozšírení petitu). V tejto súvislosti dávam do pozornosti závery Ústavného súdu... v niektorých prípadoch, keď konštatoval porušenie práv sťažovateľov a zároveň im nepriznal finančné zadosťučinenie, podľa ktorých

.finančné zadosťučinenie nemôže byť kompenzáciou za neúspešné uplatňovaných nárokov“ (napr. nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 417/2018, III. ÚS 229/2018). Dovolím poukázať aj na ďalšiu rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu..., z ktorej možno dospieť k záveru, že primerané zadosťučinenie za jeden rok prieťahov v konaní nezvykne presahovať 500 EUR (napr. nálezy Ústavného súdu... sp. zn. I. ÚS 341/2018, III. ÚS 187/2018).

Konečné rozhodnutie ponechávam na zváženie Ústavnému súdu...a v prípade záveru o porušení práv sťažovateľa postupom tunajšieho súdu, žiadam, aby ústavný súd zvážil dôvodnosť a primeranosť finančného zadosťučinenia a nepriznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v celej uplatnenej výške.»

Predseda súdu pripojil tiež vyjadrenie zákonnej sudkyne, ktoré obsahuje aj stručný chronologický prehľad úkonov vykonaných v napadnutom konaní od pridelenia spisu. Zákonná sudkyňa vo svojom vyjadrení zdôraznila, že „v danej veci som konala bez prieťahov, ktoré by vznikli mojim subjektívnym zavinením“. Okrem toho poukázala na nedostatočné obsadenie súdneho oddelenia od júla 2016 do augusta 2018 (absencie asistentky), keď všetky procesné úkony musela vykonávať sama.

9. Krajský súd sa vyjadril k ústavnej sťažnosti podaním sp. zn. 1 SprV 408/2019 z 23. októbra 2019, v ktorom prostredníctvom svojho predsedu v podstatnom uviedol:

„**██████████**, referujúca sudkyňa v predmetnej veci vo svojom vyjadrení zo dňa 22.10.2019 z poverenia **██████████**, predsedníčky senátu zodpovednej za chod senátu uviedla, že vec vedená na tunajšom súde pod sp. zn. 14Co/56/2017 nebola prejednaná a rozhodnutá na odvolacom súde v primeranej lehote z dôvodu, že senátu 14Co dlhodobo pracuje s vysokým počtom vecí. Ďalej k veci uviedla, že právna vec Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 7C/170/2011 bola dňa 17.03.2017 predložená tunajšiemu súdu z dôvodu podaného odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 7C/170/2011-230 zo dňa 11.08.2016 a bola jej pridelená spisová značka 14Co/56/2017. Vzhľadom na predmet konania sa nejednalo o súdne konanie vyžadujúce osobitnú alebo výnimočnú rýchlosť v zmysle Osobitných zásad pre všetky úseky

Krajského súdu v Bratislave, stanovených v Rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2017, a preto bola predmetná vec zaradená do bežného poradia na vybavenie.

Po sťažnosti žalobcu na prietahy v odvolacom konaní zo dňa 23.01.2019, na ktorú sťažovateľovi odpovedal [REDAKOVANÉ], podpredseda súdu listom č. 1 Spr/16/2019 zo dňa 08.02.2019, [REDAKOVANÉ] vec prednostne (mimo poradia) naštudovala a v predmetnej veci bol dňa 15.03.2019 vykonaný úkon smerujúci k vybaveniu veci (nariadený termín verejného vyhlásenia rozsudku).

[REDAKOVANÉ] záverom uviedla, že o odvolaní žalobcu v predmetnej veci rozhodol odvolací súd rozsudkom č. k. 14Co/56/2017-261 zo dňa 26.03.2019 a spis v predmetnej veci bol vrátený súdu prvej inštancie dňa 30.04.2019.

S uvedeným vyjadrením [REDAKOVANÉ] sa v celom rozsahu stotožňujem.“

10. Následne ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa, aby sa vyjadril, či trvá na ústnom pojednávaní, a zároveň jej zaslal vyjadrenie predsedov okresného súdu a krajského súdu na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska k veci.

11. Právny zástupca sťažovateľa v podaní doručenom ústavnému súdu 10. decembra 2019 oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania, a v podstatnom uviedol:

„Po obsahovej stránke je vyjadrenie Okresného súdu Bratislava I. zamietavé ako aj rozsudok daného súdu so sp. zn. 7C/170/2011-230 zo dňa 11.08.2016, resp. sťažnosť sa mu javí ako nedôvodná. OS považoval za dôležité poukázať na to, že sťažovateľ namietal jedine celkovú dĺžku konania a netvrdí žiadne konkrétne obdobie. Sťažovateľ nemusí namietat, že sa mu určité, časovo vymedzené obdobie zdá neprimerané, pretože obdobie zbytočných prietahov nie je zákonom ani súdnou praxou presne určené, vzhľadom na skutočnosť, že ho ako také ani všeobecne nie je možné vymedziť. (II. ÚS 26/95). Rovnako sťažovateľ nesúhlasí s tvrdením OS, že neuviedol čím zo strany OS došlo k porušeniu namietaných práv v sťažnosti, ako aj s tým, že je potrebné odlišiť konanie na OS a Krajskom súde v Bratislave. V bode 4.1 sťažnosti uvádza, že konanie stále pokračuje vo fáze konania o trovách, ktoré je nedeliteľnou súčasťou konania pred všeobecnými súdmi, a preto až rozhodnutím o všetkých, a to aj nadväzujúcich konaní, sa zavŕši súdne konanie pred všeobecnými súdmi. Nie je vinou sťažovateľa, že na OS vznikli prietahy zapríčinené

nečinnosťou Krajského súdu v Bratislave. OS tiež argumentuje tým, že celková dĺžka konania bola ovplyvnená využitím zákonných procesných prostriedkov na obhajovanie práv sťažovateľa, čo nemožno pričítať na ťarchu konajúceho súdu.

Ďalej tiež uvádza, že pojednávanie bolo dvakrát odročené – raz zo strany sťažovateľa, druhý raz na žiadosť žalovaného. Sťažovateľ nenamieta prietahy, ktoré (by) vznikli uplatňovaním si jeho zákonných prostriedkov na obhajovanie, pretože by v takom prípade nešlo o prietahy, ktoré by boli zbytočné. OS nepresne uvádza, koľkokrát bolo pojednávanie odročené. V skutočnosti bolo pojednávanie odročené jedenkrát aj zo strany zákonnej sudkyne z dôvodu OČR, čo nemožno pripísať na ťarchu sťažovateľa. Pojednávanie, ktoré sa malo uskutočniť 23.05.2016, bolo z tohto dôvodu odročené na 11.08.2016. Ďalej OS poukazuje vo svojom vyjadrení na to, že sťažovateľ nenamietal nečinnosť či neefektívnosť OS, a v priebehu konania ani nepodal sťažnosť na prietahy OS, ani neurgoval konanie OS. K tomu tiež dodáva, že si sťažovateľ nedostatočne strážil svoje práva, kde sa odvoláva na nález Ústavného súdu SR so sp. zn. III. ÚS 564/2015. S daným tvrdením OS sťažovateľ nesúhlasí, keďže nemohol predpokladať, že Krajský súd v Bratislave bude nečinný a spôsobí tým prietahy v danom konaní, ktoré sa dotknú a zaradenie veci mimo bežného poradia. Vzhľadom na dobu trvania konaní pred OS a KS sa bohužiaľ sťažovateľ v čase, keď ešte bol schopný vnímať právne skutočnosti o výsledku konania nedozvedel...“

12. Na zasadnutí pléna ústavného súdu 16. októbra 2019 bol schválený Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“), ktorý nadobudol účinnosť 17. októbra 2019. V zmysle tohto rozvrhu je Mojmir Mamojka (sudca spravodajca) členom tretieho senátu ústavného súdu. V súlade s čl. X bodom 7 rozvrhu práce vecí, na ktorých prerokovanie boli od 26. apríla 2019 do 16. októbra 2019 príslušné prvý senát ústavného súdu alebo druhý senát ústavného súdu v zložení platnom v období od 26. apríla 2019 do 16. októbra 2019 a v ktorých bolo v tomto období vydané rozhodnutie o prijatí návrhu na ďalšie konanie, prerokujú tieto senáty v pôvodnom zložení. Prvý senát ústavného súdu v rozhodnom období pracoval v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu), Miroslav Duriš a Mojmir Mamojka. Vzhľadom na uvedené rozhodol vo veci ústavnej sťažnosti

vedenej pod sp. zn. I. ÚS 398/2019 prvý senát ústavného súdu v takom zložení, ako to je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

III.

K obsahu spisu okresného súdu v napadnutom konaní

13. Ústavný súd v záujme objektívneho posúdenia veci požiadal okresný súd o predloženie súdneho spisu, ktorý mu okresný súd doručil na nahliadnutie 21. novembra 2019. Zo spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie a z vyjadrenia predsedu okresného súdu, resp. zákonnej sudkyne ústavný súd zistil nasledujúci stav napadnutých konaní:

14. Dňa 2. decembra 2011 bol okresnému súdu doručený návrh na vydanie platobného rozkazu, resp. žaloba sťažovateľa proti žalovanému „Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky“ (ďalej len „žalovaný“) o náhradu škody z titulu pracovného úrazu v sume 866,71 € v dôsledku dopravnej nehody, ktorá sa stala v roku 1996.

15. Dňa 26. septembra 2012 sťažovateľ podal návrh na odročenie pojednávania určeného na 15. október 2012 z dôvodu plánovaného dlhodobého kúpeľného pobytu v Piešťanoch od 15. októbra 2012 do 28. októbra 2012 (o termíne tohto pojednávania sťažovateľ vedel už od 25. mája 2012, keď mu bolo doručené predvolanie na pojednávanie, pozn.). Pojednávanie tak bolo odročené na 18. február 2013. Dňa 23. januára 2013 sťažovateľ svoj nárok upresnil a požadoval, aby pri posudzovaní výšky škody na jeho zdraví bola k pôvodnej sume *„pripočítaná čiastka 169, 60 €, ktorú som zaplatil ošetrujúcemu lekárovi...!“* (č. 1. 61 v súdnom spise). Uznesením z 18. februára 2013 okresný súd pripustil zmenu návrhu (išlo o celkovú sumu 1 036,31 €, pozn.) a odročil pojednávanie na 3. jún 2013. Dňa 23. mája 2013 sťažovateľ požiadal opätovne o odročenie toho pojednávania, pretože má plánovaný zákrok u stomatológa, ktorý tento termín určil 20. mája 2013 (o tomto termíne pojednávania sťažovateľ takisto vedel už od 18. februára 2013, pozn.). Po vykonaní zákroku u stomatológa (32 €) sťažovateľ svoj návrh rozšíril na sumu 1 068,31 € s prísl. a okresný súd o ňom rozhodol 2. októbra 2014. Dňa 13. marca 2014

sa konalo pojednávanie za účasti sťažovateľa, ktorý mal predložiť v lehote 10 dní listiny preukazujúce jeho pomer k žalovanému v čase dopravnej nehody (o odročenie termínu predtým požiadal žalovaný z dôvodu práceneschopnosti povereného zamestnanca, pozn.). Ďalšie pojednávanie sa konalo 2. októbra 2014 (súd požadoval upresnenie výšky úrokov z omeškania, ale sťažovateľ uviedol, že „na úroku z omeškania netrvá, že ide o symboliku, že následky jeho úrazu sú horšie“. Okresný súd návrh sťažovateľa na zámenu účastníka zamietol. Z dôvodu hospodárnosti konania sťažovateľ zastúpený už právnu zástupkyňou nepodal proti tomuto uzneseniu odvolanie a postup pri rozhodovaní o jeho návrhu považoval za nesprávny a zbytočný, pretože nie je sporné, kto je žalovaným, pozri jeho vyjadrenie z 11. decembra 2017 (č. l. 170 až č. l. 174).

16. Uznesením z 22. januára 2015 okresný súd vyzval sťažovateľa už zastúpeného právnu zástupkyňou, aby odstránil vadu návrhu na pripustenie zmeny petitu jeho rozšírením o úroky z omeškania. Sťažovateľ spresnil návrh podaním z 5. februára 2015 a okresný súd uznesením z 21. apríla 2015 pripustil zmenu žalobného petitu o zákonné úroky z omeškania (aj napriek jeho predchádzajúcemu tvrdeniu v bode 15, pozn.).

17. Pojednávanie, ktoré sa malo konať 23. mája 2016, bolo odročené pre práceneschopnosť zákonnej sudkyne na 11. august 2016, keď okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie 4. októbra 2016, kde namietal nesprávne závery súdu týkajúce sa pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, otázky premlčania jeho nároku a nepreukázania príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a pracovným úrazom. Okresný súd vydal na základe podnetu účastníkov 12. decembra 2016 opravné uznesenie.

18. Dňa 17. marca 2017 doručil okresný súd spis s opravným prostriedkom krajskému súdu, ktorý vyhlásil 26. marca 2019 rozsudok sp. zn. 14 Co 56/2017, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu o zamietnutí žaloby sťažovateľa a priznaní nároku žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalovanému súčasne nepriznal trovy odvolacieho konania. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 15. mája 2019.

19. Okresný súd následne uznesením z 29. októbra 2019 žalovanému náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie nepriznal, pretože ten si žiadne trovy ani neuplatnil. V tejto súvislosti poukázal okresný súd na uznesenie dovolacieho súdu sp. zn. 6 Cdo 5/2017 z 25. januára 2017, v ktorom uviedol, že *«princípu rozumnosti v práve (princíp „zdravého rozumu“) chrániaceho hodnotu racionality, vyvoditeľného z idey právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy..., a tiež princípu efektivity vyplývajúceho z čl. 17 CSP, nezodpovedá taká interpretácia a aplikácia ustanovenia § 262 ods. 1 a 2 CSP, výsledkom ktorej je rozhodnutie súdu obsahujúce výrok, že strana sporu má nárok na náhradu trov konania, hoci je v čase rozhodovania súdu zrejmé, že jej žiadne trovy nevznikli...“ Takéto výroky sú za danej situácie rozporné a nerešpektujúce zásadu podľa ktorej z nemožného právo (nárok, záväzok) nevznikne, resp. že k nemožnému sa neprihliada (impossibilia nulla obligatio est – nemožné nezakladá záväzok – D 50, 17 185 – Celsius. Odporujú zároveň všeobecnému poznaniu, že z ničoho nič nevznikne (Lukretius)).».*

IV.

Právomoc ústavného súdu, zákonné a judikatúrne východiská a vyhodnotenie postupu okresného súdu

20. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

21. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

22. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)

v čl. I § 1 až § 13, § 16 až § 28, § 32 až § 248, § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

23. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu a postupom krajského súdu dochádza(lo) k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

24. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

25. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02, I. ÚS 132/03).

26. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti, ktorá je plne aplikovateľná i po zmene právnej úpravy, konštantne vychádza z názoru, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04). Pre naplnenie práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány (napr. všeobecné súdy) vec len prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony (bez ohľadu na ich počet) a právoplatne nerozhodli (napr. I. ÚS 118/02).

27. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa strana sporu obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

28. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplývala do 30. júna 2016 z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý bol s účinnosťou od 1. júla 2016 zrušený, a počnúc týmto dňom je úprava civilného sporového, civilného mimosporového a správneho súdneho konania predmetom Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku.

29. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 vyplývala z § 6 OSP, ktorý súdu prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupoval tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá, ako aj z § 117 ods. 1 OSP, podľa ktorého bol sudca povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov, a z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, v ktorý sa bude konať nové pojednávanie.

30. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Tento základný princíp konania je premietnutý aj do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku.

31. Napríklad povinnosť súdu konať bez prietáhov vyplýva z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne,

spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán aj z § 179 ods. 1 CSP, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo z § 183 ods. 1 prvej vety CSP, podľa ktorej pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

32. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, a teda či bolo alebo nebolo porušené základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: (1) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04, I. ÚS 398/2016). V súlade s judikatúrou ESĽP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu prerokúvanej veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

33. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o náhradu škody na zdraví z titulu pracovného úrazu nevykazovalo z právneho hľadiska črty mimoriadnej zložitosti a tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení taktiež nepoukázal ani na právnu, ani na skutkovú zložitosť veci.

34. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd konštatuje, že nezistil také okolnosti, ktoré by mali byť osobitne zohľadnené na ťarchu sťažovateľa pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom, teda neprimeraná dĺžka napadnutého konania pred okresným súdom a krajským súdom nebola vyvolaná iba správaním sťažovateľa. Hoci je potrebné uviesť, že v konaní pred okresným súdom v dvoch prípadoch sťažovateľ

žiadal odročiť pojednávania, ktoré na prvý pohľad evokujú jeho špekuláciu nezúčastniť sa na pojednávani, hoci dopredu vedel termíny týchto pojednávani (pozri bod 15 a komentáre ústavného súdu). Súčasne až trikrát požiadal o zmenu žaloby a podal návrh na zámenu účastníka konania, hoci je pravdou, že účastník konania je oprávnený využívať zákonom ustanovené prostriedky na obhajovanie svojich práv (pozri vyjadrenie okresného súdu v bode 8).

35. Napokon ústavný súd pristúpil k hodnoteniu tretieho kritéria, a to samotného postupu okresného súdu aj krajského súdu v napadnutom konaní. Podrobne sa oboznámil s doterajším priebehom napadnutého konania a zistil, že okresný súd (až na malú výnimku nečinnosti v období jedného roka (od 21. apríla 2015, keď pripustil zmenu žalobného petitu o zákonné úroky z omeškania, až do 11. augusta 2016, keď okresný súd vyhlásil rozsudok, pozn.) konal priebežne o návrhu sťažovateľa iba necelých päť rokov a na krajskom súde sa vec nachádzala iba dva roky a po podaní ústavnej sťažnosti už bolo konanie vo veci samej aj právoplatne skončené. K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru (rovnako, resp. obdobne základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy) môže pritom podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu dôjsť nielen neodôvodnenou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania v primeranom čase (m. m. napr. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08). Na tom nič nemení ani námietka sťažovateľa, že ústavný súd by mal posudzovať prípadné porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu ku konaniu ako celku, a nie jednotlivé fázy konania, resp. obdobia nečinnosti. K tomu ústavný súd opakovane dáva do pozornosti, že aj ESLP uplatňuje rôzne spôsoby skúmania postupu štátnych orgánov. Z jeho rozhodovacej činnosti je zrejmé, že môže skúmať jednak dĺžku konania na jednotlivých súdnych inštanciách (napr. Rablat v. Francúzsko, rozsudok z 29. 4. 2003, č. 49285/99) alebo sa môže snažiť identifikovať konkrétne neprimerané obdobia nečinnosti medzi jednotlivými úkonmi vo veci bez toho, aby vyhodnotil, či celková dĺžka jednotlivých fáz konania bola primeraná alebo nie (napr. Koktavá v. Česká republika, rozsudok z 2. 12. 2003, č. 45107/98). Spôsoby skúmania postupu štátnych orgánov sa javia byť rovnocenné, pretože sledujú rovnaký cieľ, a to zistenie, či v posudzovanom prípade došlo alebo nedošlo k porušeniu práv sťažovateľa.

Aj ústavný súd pri posudzovaní prípadného namietaného porušenia článku dohovoru dbá na podstatu a účel poskytovania ústavnej ochrany, a to bez ohľadu na to, ktorý z uvedených spôsobov uplatní, pretože oba spôsoby sledujú ten istý cieľ.

S tvrdením predsedu okresného súdu, že okresný súd „*v tejto veci koná priebežne... a nedochádza k zbytočným prietahom*“, sa ústavný súd čiastočne stotožnil. Je zrejmé, že okresný súd zvolil v napadnutom konaní taký procesný postup, ktorý smeroval k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádzal. Avšak vzhľadom na to, že celé konanie trvalo neprimerane dlho, čo je nezlučiteľné s namietaným porušením základných práv podľa ústavy a dohovoru a judikatúrou ESLP a ústavného súdu, námietky okresného súdu a krajského súdu preto nemajú v kontexte uvedeného už ústavnú relevanciu.

V.

Posúdenie veci ústavným súdom

K bodu 1 výrokovej časti nálezu

36. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd aj krajský súd v napadnutom konaní porušili základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

K bodu 2 výrokovej časti nálezu

37. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie [obdobne § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde].

38. Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva a slobody sťažovateľa, je povinný sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

39. Podľa § 135 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak ten, komu bolo uložené zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, v lehote do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu priznané finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nezaplatí, zvyšuje sa finančné zadosťučinenie priznané ústavným súdom o 5 % za každý aj začatý rok omeškania až do jeho zaplataenia.

40. Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € a túto svoju požiadavku odôvodnil dobou nečinnosti a taktiež neprimeranou dĺžkou napadnutého konania.

41. Vychádzajúc z doterajšej dĺžky napadnutého konania a prihliadajúc i na obdobie nečinnosti okresného súdu aj krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že v posudzovanej veci existujú dôvody na priznanie finančného zadosťučinenia. Zároveň vzal ústavný súd do úvahy správanie sťažovateľa, výsledok konania, ako aj skutočnosť na to, že predmetné konanie bolo do rozhodnutia ústavného súdu už právoplatne skončené. Podľa názoru ústavného súdu konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci zodpovedá priznanie finančného zadosťučinenia v sume 300 €, a preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto nálezu. Obdobne ústavný súd pri priznaní konkrétnej sumy vychádzal aj z predmetu sporu, čo bolo v hre, resp. v stávke „at stake“ pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 70/98 a tam citovaná judikatúra, napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva X. v. Francúzsko z 31. 3. 1987, rozsudok Bock v. Nemecko z 20. 3. 1989, rozsudok X. v. Francúzsko z 31. 3. 1992, rozsudok Vallée v. Francúzsko z 26. 4. 1994, rozsudok A. a ďalší v. Dánsko a i. z 8. 2. 1996 a podobne alebo III. ÚS 76/06) a prihliadol aj na ďalšie argumenty okresného súdu vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti a tam uvádzanú judikatúru ústavného súdu (pozri bod 8), ktoré právna zástupkyňa sťažovateľa nijako nespochybňovala. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnej sťažnosti v časti požadovanej sumy primeraného finančného zadosťučinenia prevyšujúcej sumu 300 € nevyhovet, tak ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto nálezu.

K bodu 3 výrokovvej časti nálezu

42. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov právneho zastúpenia, ktoré sťažovateľovi vznikli v konaní pred ústavným súdom.

43. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

44. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov právneho zastúpenia sťažovateľa vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

45. Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2019 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti), ktorá bola vyčíslená v ústavnej sťažnosti v sume 415,51€.

46. Podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky bola v 1. polroku 2018 (§ 1 ods. 3 vyhlášky) priemerná mesačná mzda v hospodárstve Slovenskej republiky vo výške 980 € (z toho jedna šestina v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky sa rovná sume 163,33 € a jedna stotina v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky sa rovná sume 9,80 €). Sťažovateľovi tak patrí náhrada trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby v celkovej výške 346,26 €, po zvýšení o DPH v sume 415,51 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

47. Priznanú náhradu trov konania sú okresný súd a krajský súd povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) podľa bodu 3 výroku tohto nálezu.

48. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu